

2. postna nedelja

Pirniče, 25. februar 2018

»Gospod bo poskrbel!«

Dragi bratje in sestre!

Sveto pismo pripoveduje, da je bil človek ustvarjen po Božji podobi. Po podobi Večnega. In prav zato vedno hrepeni po večnosti. Po tem, da bi se na nek način zapisal v zgodovino, da bi vsaj spomin nanj živel, pa čeprav le v njegovih potomcih, v otrocih, v sinovih in hčerah. Človek nosi večnost v sebi in zato se nikdar ne more sprijazniti s svojo minljivostjo.

Ko na zgodbo o Abrahamovi daritvi sina Izaka gledamo s temi očmi, zaslutimo njen pravi pomen. Abraham se z darovanjem Izaka ni odpovedal le sinu, ampak svoji prihodnosti. Pravzaprav samemu sebi. Gledano s človeškimi očmi edini realni možnosti, da vstopi v zgodovino kot začetnik velikega naroda.

Odnos med starši in otroki je v človeškem svetu nekaj povsem edinstvenega. V otroku starši premagajo svojo smrt. Življenje, ki ga preneseš na novo generacijo tvojemu življenju daje smisel. Še več, kakor tvoji starši, dedje in pradedje na nek način živijo v tebi, tako boš ti živel v svojih otrocih in vnukih, ko te že zdavnaj ne bo več na svetu. Tak je red stvari in tako je prav.

Bog pa od Abrahama - in nenazadnje od slehernega med nami - pričakuje še nekaj več. Pričakuje, da se odpovemo svojim načrtom, celo tistim najplemenitejšim, o preživetju v generacijah, ki nam bodo sledile, in v vsem sprejmemo le njegovo voljo. Ko bomo to storili, bomo presenečeni ugotovili, da Bog vedno znova poskrbi za te, ki se mu popolnoma predajo. Morda na povsem drugačen način, kot bi si človek lahko predstavljal, a vendar Bog vedno najde pot. Abrahamu je poslal ovna, ki ga je ta daroval namesto svojega sina. Izraelcem je sredi puščave pritekla voda iz žive skale. Ko so zaradi lakote obupovali na poti v svobodo, jih je hranil z mano.

Nekaj podobnega, dragi bratje in sestre, Bog pripravlja vsem nam, če ga vzamemo zares in kakor Abraham sklenemo v vsem izpolnjevati njegovo voljo. Morda to kdaj ne bo lahko: ljudje se namreč strašansko radi oklepamo pridobljenih navad, predstav o tem, kaj se spodobi in kaj ne, rutin za katero ni potrebno veliko energije. Bog pa pričakuje več. Pričakuje, da smo pripravljeni tvegati, morda celo podirati meje ustaljenim navadam, če z gotovostjo spoznamo, da te ne služijo več resnici in ljubezni. Bog pričakuje, da smo pripravljeni zapustiti svoje območje udobja in se zavzeti za vrednote, čeprav to pomeni tveganje, da se bodo stvari obrnile drugače, kot bi si želeli. A

ker vemo, da Bog poskrbi za tiste, ki se mu iskreno predajo, lahko zaupamo, da bo poskrbel tudi za nas. Ko bomo za seboj zaprli vrata, se bo nekje odprlo okno, ki ga prej morda nismo niti opazili.

Bratje in sestre. V prvem berilu danes tega stavka nismo slišali, a se mi zdi, da bi si ga vseeno kazalo priklicati v spomin. Ko sta Abraham in Izak opravila daritev ovna, ki se je bil z rogovi zapletel v grmovje, je Abraham temu kraj dal ime. Poimenoval ga je: »Gospod bo poskrbel«. Naj bodo te besede v tolažbo tudi nam, ko se nam bo zdelo, da smo zaradi resnici in ljubezni, gledano z očmi tega sveta, potegnili krajši konec: »Gospod bo poskrbel«. Amen.